

Alfonsas Jakštas gimė 1938 m. gegužės 20 d. Čekiškėse, Kupiškio rajone. Pradedusio

karo metais jis neteko abiejų tėvų. Alfonsas augo Rokiškio vaikų namuose. 1952 m. buvo perkeltas į Ukmergę. 1956 m. baigė Ukmergės amatų mokyklą ir įgyjo staliaus amatą. Auklėjimas vaikų namuose ir amatų mokykloje nenustelbė dar tėvų įskiepytą meilę artimam ir begalinio domėjimasi pasauliu. Apie Lietuvos alpinistus jis išgirdo tarnaudamas kariuomenėje Kaukaze. Dirbdamas Jonavos baldų kombinate jis susidraugavo su inžinieriumi Jonu Čijunskiu, kuris domėjosi kalnais, organizavo treniruotes. Kartu su kitais Alfonsas pradėjo laiptoti Kaukazo kalnuose, o po to kartu su J. Čijunskiu ir V. Viršilu įkopė į Elbrusą ir atliko Junon Kara Tau – Kičkidarbaši traversą. 1969 metais jis dalyvavo I Lietuvos alpiniadoje Karakole. Smagus vaikinai su gitara greitai tapo komandos siela. 1970 m. dalyvavo ekspedicijoje Pietvakarių Pamyre, laiiėjo į “lietuviškas” Čiurlionio, Donelaičio ir Lietuvos viršūnes. 1971 m. – vėl ekspedicija: įkoptą į aukščiausią Komunizmo viršūnę (7495 m. 5B). 1972 m. – sudėtingi įkopimai Kaukaze: Dolomitų centrinė viršūnė (3760 m. 4B), Dvyniai (3900 m. 5A), Trapecija (3748 m. 4B) ir Pietinė Ušba (4710 m. 5B). Su šiuo įkopimu jis kartu su A. Petrausku, J. Jurgelioniu ir O. Tamulėnaite tapo Baltijos šalių čempionu. 1973 m. – vėl sudėtingi įkopimai Fanų kalnuose: Cukraus galva (4971 m. 4B), Maskvos v. (5183 m. 4B), Dutandonas (4200 m. 5A), Bodchona (5304 m. 5B). su šiais įkopimais jis tapo “Nemuno” draugijos ir Lietuvos čempionu, o Baltijos šalių šempionate – vicečempionu. 1974 m. žiemą netikėtai gavo traumą Karpatuose: buvo sužeistas stuburas ir nuo tol galėjo judėti tik invalido vežimėlyje. Liko tik skausmas ir negalios kančia. Kaip tik tada visi pajuto tikrąją Alfonso išsvermę ir stiprybę, o jis savo ruožtu tikros draugystės jėgą. Ir viena, ir kita kartu padėjo jam visada būti su tais, kurie kalnuose, ir niekad nesijausti nutolusiam nuo svarbiausių Lietuvos alpinizmo reikalų.

Kai darnus alpinistų būrys ruošėsi ekspedicijai į Everestą, jis surinko visa medžiagą apie šią viršūnę, ją apibendrino ir rezultate gavosi knyga “Everesto glėbyje” (Vilnius, Vyturys, 1992). Pacituosiu iš šios knygos pratarė; kartu su juo kopę žmonės prisimena – “Iškart krito į akis – žmogus su ugnele: šviesus, šiltas, atviras ir paprastas, kaip pati gamta. Tikras sportininkas, nors neprofesionalas – dėl stipraus vidinio noro sportuoti”; “Atidus, jaučiąs kitą kaip patį save, linkęs padėti. Patikimas.” Paties Alfonso mintis: - “Vis dėlto kaip tik kalnuose patyriau įdomiausias ir gražiausias akimirkas, suradau geriausias draugas”. Knygos įžangoje jis rašė: “Šią knygą skiriu Lietuvos alpinistams – buvusiems, esamiems, būsimiems ir tiems, kurie amžinai liko kalnuose”. Ir toliau jis rodė begalinį darbštumą: tapo pripažintu juvelyru, dalyvavo įvairiose neįgaliųjų varžybose, tapė paveikslus, išryškėjo įvairiapusis talentas. Jo pagrindinis rūpestis ir parama jam buvo puiki šeima: žmona Valerija – mokytoja, sūnus Gendrutis ir dukra Erlanda su šeimomis.

Alfonso bendravimo su žmonėmis šilumą patyrusiems visada truks nuostabaus ilgamečio draugo ir bičiulio...